

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2023 r.

w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

sprawy **W. K.**,

skazanego z art. 278 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 278 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 2 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 5 sierpnia 2022 r., sygn. V Ka 546/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku

z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. II K 1003/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego W. K. z kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. Kancelaria Adwokacka w G., kwotę 843 zł, w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z skazanemu urzędu, w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 11 stycznia 2022 r. (sygn. akt II K 1003/21) W.K. został uznany winnym czynu z art. 278 § 1 k.k., za którą wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd

Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2022 r. (sygn. akt V Ka 546/22) zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że ustalił, że w dniu 13 października 2020 r. oskarżony usiłował dokonać zaboru artykułów chemicznych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez pracowników sklepu, oraz że czyn przypisany oskarżonemu stanowił wypadek mniejszej wagi - czyn przypisany oskarżonemu zakwalifikowano z art. 278 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 278 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 2 k.k., zaś jako podstawę orzeczenia o karze przyjmuje przepis art. 278 § 3 k.k. W pozostałym zakresie utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Od powyższego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi *„rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:*

a. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2) i 3) w zw. z art. 7 k.p.k. wobec zaniechania dokonania kontroli wyroku Sądu pierwszej instancji w zakresie wykraczającym poza zakres zarzutów apelacyjnych i zaniechanie zmiany na korzyść oskarżonego wobec tego, że utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, co poskutkowało ustaleniem, iż oskarżony popełnił przypisany mu czyn i utrzymaniem w mocy rażąco niesprawiedliwego orzeczenia;

b. art. 458 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. polegającą na zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu antropologii w sytuacji, gdy stwierdzenie kluczowych dla odpowiedzialności karnej oskarżonego okoliczności wymagało wiadomości specjalnych i przeprowadzenia powyższego dowodu.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Jak wynika z akt sprawy osobista apelacja oskarżonego dotyczyła wyłącznie kary. Nie kwestionował on w żadnej mierze swojego sprawstwa. Zaś na etapie kasacyjnym obrona stawia zarzut braku zastosowania przepisu art. 440 k.p.k. na

etapie odwoławczym. Naturalnie obrona może mieć inny ogląd sprawy i dostrzec błędy procesowe lub w zakresie prawa materialnego, ale muszą one zostać uzasadnione w sposób, który jest adekwatny do stawianego zarzutu oraz etapu kasacyjnego. W niniejszej sprawie obrona wskazuje, że rażąca niesprawiedliwość orzeczenia miałaby zasadzać się na wadliwie przeprowadzonym postępowaniu dowodowym. Jednak uzasadnienie tego zarzutu sprowadza się do pobieżnego przedstawienia bardzo ogólnych obiekcji co do sposobu procedowania w tym przedmiocie przez Sąd I instancji.

Drugi zarzut zaś sprowadza się jedynie do wskazania, że na potrzeby prawidłowej identyfikacji osoby sprawcy na nagraniu konieczne było powołanie biegłego antropologa. Skarżący nie precyzyjne jednak, który sąd powinien poczynić to ustalenie. Pamiętać należy, że kasacja przysługuje od orzeczenia sądu odwoławczego. To na skarżącym ciąży obowiązek przekonania Sądu Najwyższego, że na etapie odwoławczym popełniono tak kardynalne błędy, że prawomocne orzeczenie nie może się ostać.

Wobec braku merytorycznych argumentów uzasadniających stawiane zarzuty kasacyjne, należało orzec jak w sentencji.